

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 265.098 van 8 december 2025
in de zaak A. 239.964/VII-42.188**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Benoit Dhondt
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 september 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 292.448 van 28 juli 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.613 van 6 oktober 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sehrish Raja, die *loco* advocaat Benoit Dhondt verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 7 september 2021 een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 mei 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 13 juni 2022 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 28 juli 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft in zijn beroepschrift verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, naar de update daarvan van 17 november 2022 en naar het rapport “*DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*” van 30 december 2022 waarin wordt opgeroepen om de UNHCR-richtlijnen omtrent de onmogelijkheid van terugkeer naar Afghanistan te respecteren en waarin erop gewezen wordt dat er nog geen gedwongen terugkeer plaatsvond van afgewezen Afghaanse asielzoekers. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er

onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asioldossiers van Afghanen, vermits de adviezen van de UNHCR “een hogere waarde” hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten tweede” op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron waarop de verwerende partij zich baseert, geen of slechts zeer beperkt gewicht mogen krijgen en dat – en waarom – de weinige

bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het bestreden arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen cruciaal voor een correcte beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

6. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het bestreden arrest echter uitschijnen dat verzoeker enkel een risico omwille van daadwerkelijke verwestering heeft aangevoerd en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. Beide categorieën worden aldus door elkaar gehaald, zonder concreet in te gaan op het risico dat voortvloeit uit zogenaamde gepercipieerde verwestering. Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct gekwalificeerd moet worden. Voor hem vloeit het risico voort uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan, zijn verzoek tot bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet is teruggekeerd na de machtsovername door de taliban, zouden aanzien als een daad van politiek verzet. Bij aankomst op de luchthaven zal verzoeker identificeerbaar zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en door de taliban aan ondervraging worden onderworpen, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale taliban. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen effectief antwoord geformuleerd op de kritieken van verzoeker noch op de stelling dat de taliban aan controleposten *smartphones* controleren en dat dit, ook in de gevallen waarin er in de toestellen buitenlandse contactpersonen zijn terug te vinden, aanleiding kan geven tot detentie en foltering.

Verzoeker acht de motivering in het bestreden arrest tegenstrijdig waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds overweegt dat de taliban een slecht beeld zouden hebben van verzoeker omdat hij Afghanistan is ontvlucht, dat ze zouden denken dat hij geen islamitische waarden heeft en schandalen heeft gecreëerd tegen de islam en dat Afghanen die gepercipieerd worden morele en religieuze normen te hebben overschreden, een hoog risico lopen om te worden vervolgd door de taliban, doch anderzijds oordeelt dat verzoeker als Afghaan die Afghanistan ontvlucht is, in Europa heeft gewoond en er bescherming heeft gezocht tegen de taliban, dit risico op de een of andere wijze toch niet zou lopen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat volledig voorbij aan deze tegenstrijdigheid, terwijl het de essentie van het ingeroepen risico betreft. De daarop volgende motivering van het bestreden arrest, vormt geen relativering van het risico. Zelfs als de houding van de taliban inderdaad ambigu is, houdt dit in dat het risico er wel degelijk is. Verder verduidelijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet wat hij begrijpt onder “terugkeerders”. Voorts wordt de elite volgens de overwegingen van het bestreden arrest zowel net wel als net niet geviseerd. Deze motivering is intrinsiek tegenstrijdig. In het bestreden arrest wordt verder erkend dat verzoeker heeft aangevoerd dat er nog geen gevallen zijn gekend van gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers uit Europa. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt niet op deze specifieke kritiek en maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders en de risico's die zij lopen. Verzoeker is immers niet te vergelijken met een Afghaanse arbeidsmigrant of een Afghaanse migrant die naar de Golf is gegaan, of naar Pakistan, Iran of Turkije. Zoals verzoeker heeft aangetoond, worden deze laatste groepen, anders dan Afghanen die zich aan de taliban hebben onttrokken en in Europa bescherming hebben gezocht, niet gezien als politiek-religieuze verraders die met wantrouwen moeten worden bejegend. Verzoeker voegt hieraan toe niet te kunnen weten op grond van welke objectieve landeninformatie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf daar er een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch hoe dit met zo'n stelligheid kan worden beweed,

terwijl nog geen enkele Afghaanse afgewezen asielzoeker uit Europa werd verwijderd naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban.

Vervolgens herhaalt verzoeker dat niet zozeer de vraag rijst naar daadwerkelijke, maar wel naar gepercipieerde verwestering. De in het bestreden arrest gehanteerde maatstaf is dan niet de relevante maatstaf en vormt geen effectief antwoord op wat verzoeker heeft aangevoerd, met name dat het loutere verblijf in Europa als asielzoeker, terwijl de taliban de controle hadden verworven over Afghanistan, door de taliban wordt gepercipieerd als het overschrijden van morele en sociale grenzen. Het bestreden arrest kan niet worden gevolgd waar het ter ondersteuning verwijst naar het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* (hierna: arrest *Sufi en Elmi*). Het EHRM eist niet dat ‘verwestering’ aannemelijk wordt gemaakt. Het bestreden arrest past het arrest *Sufi en Elmi* verkeerd toe door te stellen dat verzoeker geen concrete elementen aandraagt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dermate negatief zou worden gepercipieerd dat hij zou worden vervolgd. Nochtans heeft verzoeker veel objectieve landeninformatie aangevoerd waaruit blijkt dat de elementen die hij heeft aangebracht met betrekking tot zijn persoon door de taliban zou worden gepercipieerd als politiek-religieus verraad en dat er een risico op door artikel 3 EVRM verboden handelingen zou rijzen doordat hij langs de luchthaven en verschillende *checkpoints* zou moeten passeren, wat hem onder de aandacht van de taliban riskeert te brengen. In die zin heeft verzoeker zich ook beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, wordt in het bestreden arrest louter ingegaan op het risico volgend uit de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Door zich daartoe te beperken, formuleert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen daadwerkelijk antwoord op de grieven van verzoeker.

Het risico moet ook correct gekwalificeerd worden. Het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek om bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij

niet teruggekeerd is na de machtsovername door de taliban, zouden aanzien als politiek-religieus verraad en dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en zal worden ondervraagd door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale taliban. Het gaat niet om een risico dat alle Afghaanse mannen betreft, zoals in het bestreden arrest wordt gesteld. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van een specifieke groep, dan moet het onderzoek zich op die subgroep richten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hierop geen antwoord geformuleerd en heeft niet het gevraagde onderscheid gemaakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep. De vraag is of de taliban zullen te weten komen dat verzoeker jaren in Europa heeft verbleven, er bescherming tegen de taliban heeft aangevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verzoekers vrees verkeerd voor en antwoordt er niet effectief op. Verzoeker ziet niet in hoe hij aan controleposten en negatieve aandacht van de taliban zou kunnen ontsnappen. De motivering in het bestreden arrest bereikt niet de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet antwoordt op de grief dat verzoeker zichzelf niet als een goede moslim ziet omdat hij rookt, af en toe naar nachtclubs gaat, alcohol drinkt en niet dagelijks bidt.

Voorts gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker voorbij aan het feit dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en hij zou moeten reizen met documenten die een band vertonen met de ambassade, die als een vijand van de taliban wordt beschouwd. Vermits de taliban, zoals in het bestreden arrest wordt vermeld, negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan worden verwacht dat zij interesse zullen hebben

in Afghanen die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken en dat zij deze personen zullen ondervragen. Vermits het om een duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep gaat, valt te verwachten dat het binnen de mogelijkheden van de taliban ligt om deze groep, of een deel ervan, te ondervragen. Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook op deze expliciet aangevoerde grief geen effectief antwoord biedt.

7. In het derde (in het verzoekschrift eveneens genoemd “tweede”) middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Nochtans wordt in het arrest *Sufi* en *Elmi* voor de toepassing van artikel 3 EVRM afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet specifiek zijn gericht tegen de Afghaanse burgers, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie “overwegend (‘predominantly’) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook eraan voorbij dat verzoeker heeft aangegeven dat de taliban eind 2022 een verbod hebben uitgevaardigd voor ngo’s en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers in dienst te hebben, waarop verschillende ngo’s hebben aangegeven dat zij hun activiteiten dan zouden moeten staken en experts hebben aangegeven dat dit verbod een directe impact heeft op miljoenen Afghanen die afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Verzoeker heeft zich er expliciet op beroepen dat met dit verbod de humanitaire hulp door de taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

Beoordeling

Algemeen

8. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

9. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in de punten 2.1.2 en 2.1.3 van het bestreden arrest een opsomming van de door de partijen in hun aanvullende nota's bijgebrachte rapporten. Betreffende het door verzoeker als nieuw element aangehaalde langdurig verblijf in België, waardoor verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zou worden beschouwd, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Waar verzoeker nog stelt dat hij een lange periode in België heeft geleefd waardoor hij als ongelovige beschouwd zal worden door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, het volgende.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO ‘*Afghanistan Country Focus*’, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahl al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO ‘*Afghanistan Country Focus*’, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA ‘*Afghanistan security situation*’, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, ‘*Afghanistan targeting of individuals*’, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *'Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022'*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *'Afghanistan targeting of individuals'*, p. 45.48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan ' was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *'Afghanistan targeting of individuals'*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *'Policing Public.Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate'*, van 15 juni 2022 in EUAA *'Afghanistan security situation'*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat 'zina' betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen In geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden, Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *'Afghanistan targeting of individuals'*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en. gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *'Taliban's impact on the population'*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*'Ministry of Communications and information Technology'*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, *'Afghanistan targeting of individuals'*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *'Afghanistan – taliban's impact on the population'*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder Islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan.

De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *'Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada'*, 8 December 2021' In EUAA, *'Afghanistan targeting of individuals'*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *'Afghanistan targeting of individuals'*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *'Afghanistan targeting of individuals'*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *'Afghanistan targeting of individuals'*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *'Afghanistan targeting of individuals'*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere Individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *'Guidance Note'* van

april 2022 die verwijst naar de EASO COI query ‘*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*’, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is wel van oordeel dat twee risicoprofielen kunnen worden aangeduid, namelijk “personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht”, en “personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt het aan verzoeker toe om “*in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd”. Hij vervolgt dat “[i]n het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, [...] zich een individuele beoordeling [opdringt]” en waarbij de “individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt evenwel dat verzoeker “geen concrete elementen [aantoont] waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging”, noch concrete elementen waaruit blijkt “dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen” en dat “verzoekers aangehaalde verwestering, noch de machtsovername door de taliban een nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet”.

Net door te verwijzen naar specifieke informatie die uit door de partijen bijgebrachte stukken blijkt en daaruit zijn conclusies te trekken over de algemene toestand in Afghanistan, beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Uit de *supra* geciteerde overwegingen van het bestreden arrest blijkt bovendien, anders dan verzoeker voorhoudt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ook steunt op andere bronnen dan die van het EUAA.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

10. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders.

In het bestreden arrest erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bij sympathisanten van de taliban en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat van personen die Afghanistan hebben verlaten en dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert echter dat de houding van de taliban tegenover terugkeerders ambigu is en dat vaak een onderscheid wordt gemaakt tussen mannen die elders zijn gaan werken en mannen die naar Europa of de

Verenigde Staten zijn getrokken, naar wie “met argwaan” wordt gekeken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat, niettegenstaande de beschikbare bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd, “[e]en anonieme bron met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron (...) geen duidelijk verband (zag) met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de negatieve perceptie van terugkeerders ook resulteren in stigmatisering, discriminatie of uitstoting, hetgeen echter slechts uitzonderlijk kan worden beschouwd als vervolging of ernstige schade en waarbij dit samen met andere individuele elementen moet worden beoordeeld. Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk een onderscheid maakt bij de analyse van het risico bij een terugkeer naar Afghanistan naargelang het profiel van de terugkeerders, doch besluit dat, zo terugkeerders uit het Westen al een doelwit waren, er geen duidelijk verband is met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag.

11. Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

12. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

Zoals in punt 10 *supra* reeds is aangegeven, wordt in het bestreden arrest overwogen dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering, doch dat dit slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden beschouwd als vervolging of ernstige schade en dat dit samen met andere individuele elementen dient te worden beoordeeld. Uit de

landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Door aldus te oordelen dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn, noch als zodanig zal worden beschouwd doch dat het verzoeker toekomt “*in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden beschouwd”, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening met de perceptie van terugkeerders als verwesterd en eist hij geenszins dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als risicoprofielen vermeldt personen die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden, “dan wel hiervan worden beticht” en personen die verwesterd zijn, “of als dusdanig worden gepercipieerd”, geeft hij eveneens ondubbelzinnig aan dat de perceptie door de taliban reeds volstaat, daargelaten het werkelijke gedrag of de werkelijke verwestering van de betrokkene. Na een analyse van de door verzoeker aangevoerde concrete elementen komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter tot de conclusie “dat noch verzoekers aangehaalde verwestering, noch de machtsovername door de taliban een nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet”.

Met zijn kritiek dat in het bestreden arrest niet dienstig kon worden verwezen naar het arrest *Sufi en Elmi*, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij volgens het bestreden arrest noch een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering concreet aantoont.

13. In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden

blootgesteld aan vervolging, zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat verzoeker geen concrete elementen aantoont waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens het bestreden arrest blijkt evenmin uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd. Met betrekking tot de machtsovername door de taliban, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker, door in zijn beroepschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie, in gebreke blijft om *in concreto* zijn vrees voor vervolging aan te tonen. Met de beoordeling dat verzoekers betoog niet voldoende concreet is, wordt diens kritiek wel degelijk beantwoord overeenkomstig de op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rustende jurisdictionele motiveringsplicht.

Het voorgaande geldt ook voor verzoekers argumentatie in verband met het onderzoek van telefoontoestellen door de taliban in de controleposten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft eerst in het algemeen aan dat in landeninformatie melding wordt gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken. Concreet is hij van oordeel dat verzoeker niet totaal vervreemd is van de Afghaanse waarden en normen, dat verzoeker beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk in Afghanistan, dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari en aanduidt moslim te zijn en dat verzoeker heeft aangegeven voldoende Pashtou te kennen om de problemen die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan te verwoorden en er vragen over te beantwoorden. Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van verzoeker geen individuele elementen ontwaart die zouden leiden tot problemen bij mogelijke controles van diens telefoon.

14. Verzoeker acht het bestreden arrest tegenstrijdig gemotiveerd omdat enerzijds wordt overwogen dat de taliban een negatief beeld van hem zouden hebben omdat hij Afghanistan is ontvlucht, dat zij zouden denken dat hij geen islamitische waarden heeft en schandalen heeft gecreëerd tegen de islam en dat Afghanen die worden gepercipieerd morele en religieuze normen te hebben overschreden een groot risico lopen om te worden vervolgd door de taliban, terwijl anderzijds wordt aangenomen dat verzoeker, die Afghanistan is ontvlucht, in Europa heeft gewoond en er bescherming heeft gezocht tegen de taliban, dit risico niet zou lopen.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de vaststellingen in het bestreden arrest op grond van landeninformatie dat de taliban er een ambigue houding op nahouden ten aanzien van terugkeerders en “anders [kijken] naar de elite [...] die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen” en dat bij terugkeerders die een doelwit zijn, zulks veeleer verband lijkt te houden “met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”, terwijl uit de verklaringen van verzoeker, en de beoordeling ervan in het bestreden arrest, niet blijkt “dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd”. Er blijkt dan ook geen tegenstrijdigheid tussen de voormelde motieven.

15. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt

dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Zoals reeds aangegeven, beoordeelt de feitenrechter verder soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

16. Met betrekking tot verzoekers kritiek over het noodzakelijk onderscheid tussen verschillende risicogroepen, maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals in punt 9 *supra* reeds vastgesteld, een onderscheid tussen personen die “daadwerkelijk verwesterd” zijn en personen die “als dusdanig worden gepercipieerd [...] waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen” en stelt dat het aan verzoeker toekomt om “*in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd”. De Raad onderzoekt verder aan de hand van de door de partijen bijgebrachte landeninformatie verzoekers stelling dat hij een lange periode in België heeft geleefd, “waardoor hij als ongelovige beschouwd zal worden door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt onder meer dat uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er een negatief beeld bestaat onder talibansympathisanten en talibansegmenten over Afghansen die Afghanistan hebben verlaten, waarbij hij het onderscheid maakt tussen enerzijds personen die Afghanistan om economische redenen hebben verlaten en gedurende een bepaalde periode in het buitenland hebben gewerkt, en anderzijds de elite, die wordt beschouwd als corrupt of besmet, evenals personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Zoals reeds aangegeven in punt 10 *supra*, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk een onderscheid maakt bij de analyse van het risico bij een terugkeer naar Afghanistan naargelang het profiel van de terugkeerders, doch op grond van een anonieme, in Afghanistan aanwezige bron besluit dat, zo terugkeerders uit het Westen al een doelwit waren, er geen duidelijk verband is met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Daaruit blijkt tevens waarom niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf daar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

De Raad komt op grond van zijn vaststellingen tot het oordeel dat noch verzoekers aangehaalde verwestering, noch de machtsovername door de taliban een nieuw element vormt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarmee geeft de Raad impliciet maar zeker aan dat zijn vaststellingen tevens gelden ter beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Waar verzoeker meent dat de beoordeling van het risico op onmenselijk en vernederende behandeling beperkt is tot de socio-economische en humanitaire situatie, mist zijn kritiek feitelijke grondslag.

17. Verzoekers standpunt dat hij zichzelf niet als een goede moslim beschouwt, wordt in het bestreden arrest impliciet doch zeker beantwoord met de overwegingen dat verzoeker zijn jeugd en de meerderheid van zijn tienerjaren in Afghanistan heeft doorgebracht, dat hij dus al in Afghanistan in zekere mate was gevormd naar de Afghaanse waarden en normen en dat daarom niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker refereert aan zijn grief dat hij geen Afghaans reisdocument heeft, blijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen net aan te nemen dat uit verzoekers verklaringen, of uit de beoordeling ervan, niet blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij het risico loopt door de taliban te worden vervolgd. Volgens het bestreden arrest lijkt het feit dat terugkeerders soms een doelwit zijn, veeleer verband te houden met hun oorspronkelijke status. Aldus blijkt uit het bestreden arrest impliciet maar zeker dat het niet beschikken over een Afghaans reisdocument naar het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in verzoekers concreet geval geen risico inhoudt.

18. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

19. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

20. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, doch dat dit wel kan na een individuele beoordeling “[w]anneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan “[u]it de beschikbare landeninformatie [...] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt

veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

21. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met economische sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er “een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen” was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, “waardoor internationale instellingen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”.

22. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op zijn stelling dat de humanitaire hulp op grote schaal wel degelijk moedwillig werd verhinderd door de taliban met het verbod op vrouwelijke medewerkers voor ngo’s en humanitaire organisaties.

In het bestreden arrest wordt in het algemeen verwezen naar maatregelen van de taliban tegen vrouwen maar er wordt ook opgemerkt dat “internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”. Er wordt ook vastgesteld dat niet blijkt dat de taliban “maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren”. Hiermee wordt verzoekers stelling met betrekking tot zowel het voorgehouden moedwillige verhinderen van internationale hulp als de gevolgen van de maatregel tegen vrouwelijke medewerkers van buitenlandse organisaties wel degelijk beantwoord. Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend is te wijten aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan “multidimensionaal” zijn en “het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”.

23. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

24. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

25. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

26. Tot slot blijkt verzoeker nergens, minstens niet anders dan met de voormelde ongegrond bevonden kritiek, uiteen te zetten op welke wijze artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden met het bestreden arrest.

Conclusie

27. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op acht december tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams